

af Havne eller Havneanlæg. Det ærede Medlem vil saaledes vide, at de Udvikler og Forbedringer, der i de senere Aar ere foregaaede ved Helsingørs Havn, og som have medtaget betydelige Udgifter, ere foregaaede i Genhold til Bevillinger paa Finantsloven. Det ærede Medlem vil ogsaa erindre, at det ikke ubetydelige Anlæg ved Gæbjerg, nemlig Anlægget af den ydre Havn, som blev foretaget, saavidt jeg huster, i 1875 eller 1876, jeg tror 1876, blev bevilget paa Finantsloven. Dengang forelaa der Forslag til en Bevilling paa 500,000 Kr., og der forelaa dengang ingen Undersøgelser eller Oplysninger af en saadan Bessaffenhed som i dette Dieblit. Jeg kunde nævne en hel Del Tilfælde, hvor det Samme er sket, men jeg antager, at det, der er passeret i den nærmeste Fortid, allerede er tilstrækkeligt. Det er altsaa ikke uden Exempel, tværtimod, det er efter tidligere Tidens Exempel. Hvis man her voterer et Beløb til Paabegyndelse af et saadant teknisk Anlæg, er det Noget, som er sket mange Gange tidligere. Den overordentlige Vægt, som det ærede Medlem har tillagt denne den formelle Side af Sagen, tror jeg dermed — i Forbindelse med, hvad der er anført af ærede Talere — maa anses for tilstrækkelig afvist, og jeg tror, at det ærede Medlem kan berolige sig med, at det ikke vil have Følger for Landsstingets Ligeberetigelse i Lovgivningsværket, hvis hans Vædringsforslag bliver forkastet.

Had den reelle Side af Sagen angaar, er det jo ikke ubekendt, at den foreliggende Sag er den gammel Sag og en Sag af en ganske overordentlig Betydning. Der er i en Række af Aar med den største Grund blevet klaget over Frederikshavns Havn og den Tilstand, hvori den henlaa. Ærede Medlemmer ville maasse vide, at det lige til den sidste Tid har vist sig, at Havnen næsten ikke er mulig at befare under visse Veirforhold, saa at s. Ex. i den allerførste Tid et Skib seilede i Stykker ved Indløbet, at der ikke er gaaet noget Aar, hvor der ikke er sket Skade paa Skibe ved Indseilingen i Havnen, og at Havnen baade i Henseende til Dybdeforhold og den Plads, den tilbyder, er i højeste Grad utilfredsstillende. Det er en Sag, som har været længe bekendt, og det er paa det Bestemteste blevet udtalt af den Kommission, der i 1877 blev nedsat af Regjeringen for at tage disse Forhold under Overveielse. Denne Kommission har afgivet sin Betænkning og har udarbejdet Forslag til Anlæg af en Nødhavn paa dette Sted, der, som det er blevet anført fra forskjellige Sider, ganske vist gik en hel Del videre end det Forslag, som skal udføres i Genhold til den Bevilling, som nu staar paa Tillægsbevillingsloven. Det viste sig imidlertid ved Behandlingen i det andet Thing, at man strax der havde store Betænkeligheder ved at bevilge en foreløbig Sum til Paabegyndelsen af et Arbejde, der med Nødvendighed maatte med-

føre saa store Udgifter som dem, der forelaa efter den første Plan. Jeg havde den Gang Indtrykket af, og har endnu bestemt Indtrykket af, at det ikke vil være muligt at gennemføre herken paa Finantsloven eller paa særskilt Lovforslag et Anlæg, der vilde kræve saa store Summer af Statskassen. Man maatte derfor tænke paa Muligheden af at tilveiebringe noget Tilfredsstillende, der vilde medføre noget mindre Beføstning. Derom indeholde Bemærkningerne til det i sin Tid fremlagte Forslag iøvrigt tilstrækkelige Oplysninger. Efter forskjellige Forsøg og Overveielser kom man til det Resultat, at en nogenlunde tilfredsstillende Havn kunde anlægges for det Beløb, som det nu dreier sig om, nemlig 2,200,000 Kr. Det, der vil være opnaaet ved denne Havn, er, saavidt jeg ser, en i alle Henseender tilfredsstillende Trafik- og Posthavn. Jeg tror, at den Havn, som nu vil kunne anlægges for dette Beløb efter den forelagte Plan, vil være fuldkommen tilfredsstillende i saa Henseende. Derimod er det klart, at den ikke vil kunne være Nødhavn for alle de Skibe, der besøge Rattegat. Den vil kun blive Nødhavn for Skibe, som have et Dybtgaaende af ikke over 18 Fod, og man vil maasse bringe det dertil, at Skibe med Dybtgaaende af 20—21 Fod under nogenlunde heldige Forhold kunne besøge Havnen. Derimod vil det ikke være muligt for det Beløb, som her skal anvendes, at kunne tilveiebringe en Havn, der kan være tilgængelig for Skibe af et større Dybtgaaende, men et saadant have egentlig talt kun de allerførste Skibe, som fare til Amerika. Nu vil jeg sige, at det jo altid bliver en Skønssag, hvormeget man anser sig for forpligtet til at ofre paa saadanne Anliggender, som angaa Bestyttelse for Søarten. Havnen er fuldkommen tilstrækkelig til at opfylde de Diemed, som den har som Statshavn eller til ørigt Brug, men det er ganske vist, at den ikke fuldt ud opfylder, hvad man forlanger af en Nødhavn, naar alle de Skibe, der komme i Havsnød, skulle have Afgang dertil. Imidlertid tror jeg virkelig, at man i Dieblittet maa se bort deraf. Man maa tage, hvad der med Rimelighed kan faaes, og dette, tror jeg, er det, som kan faaes i en nær Fremtid. Jeg tror ikke, at man skal skyde Sagen ud i det Uvisse ved at forlange det Alleryderste af, hvad der kunde ønskes. Det er en saa betydelig Forbedring, at det forekommer mig, at man maa være villig til at gaa ind derpaa i Skibsfartens Interesse, og jeg skal derfor meget tilraade det høie Thing at forkaste dette Vædringsforslag og vedtage, hvad der er foreslaaet af det meget ærede Udvalg i sin Helhed.

Breinholt: Det har ikke kunnet undre mig, at man fra forskjellige Sider har søgt at frakende det Formelle i denne Sag næsten al Betydning. Det gaar jo altid saaledes, naar det